

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **A. L. G.**, zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Čížinským, se sídlem Ječná 7/548, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19.9.2016, č. j. 5 A 136/2016 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a argumenty kasační stížnosti

[1] Dne 10. 6. 2014 podal žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) vydala 19. 11. 2014 opatření proti nečinnosti správního orgánu a Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále také „OAMP“) přikázala, aby do 30 dnů od doručení opatření Komise proti nečinnosti vydal rozhodnutí ve věci řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu. Usnesením z 28. 11. 2014 ministerstvo řízení přerušilo (z důvodu vedení řízení o zrušení povolení k přechodnému pobytu s odůvodněním, že se jedná o předběžnou otázku). K odvolání žalobce Komise 4. 5. 2015 usnesení Ministerstva vnitra zrušila s tím, že řízení o zrušení platnosti povolení k přechodnému pobytu nelze v daném případě považovat ve vztahu k řízení o vydání povolení k trvalému pobytu za předběžnou otázku. Usnesením z 16. 6. 2015 Ministerstvo vnitra řízení opět přerušilo do doby pravomocného rozhodnutí ve věci řízení o zrušení platnosti povolení k přechodnému pobytu. Na základě dalšího

odvolání žalobce Komise 29. 9. 2015 rozhodla o zrušení usnesení Ministerstva vnitra ze dne 16. 6. 2015 s tím, že ministerstvo nerespektovalo jí již dříve vyslovený právní názor.

[2] Komise opakovaně (3. 12. 2015, 21. 12. 2015 a 11. 2. 2016) vydala opatření proti nečinnosti správního orgánu a OAMP přikázala, aby do 30 dnů od doručení opatření Komise proti nečinnosti vydal rozhodnutí ve věci řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu. Dne 3. 2. 2016 OAMP vyrozuměl žalobce, že od 22. 10. 2015 pokračuje v řízení přerušeném usnesením z 16. 6. 2015.

[3] Dne 1. 8. 2016 byla Městskému soudu v Praze doručena žaloba proti nečinnosti správního orgánu. Usnesením uvedeným v záhlaví městský soud žalobu odmítl jako opožděnou. Uvedl, že po dobu přerušení řízení sice neběží lhůty včetně lhůt pro vydání správního rozhodnutí, nicméně obě rozhodnutí o přerušení řízení byla následně Komisí zrušena, a proto šedesátidenní lhůta stanovená v § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců (zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů) pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobce uplynula již 11. 8. 2014 (pondělí). Lhůta pro podání nečinnostní žaloby zakotvená v § 80 odst. 1 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb., také jen „s. ř. s.“) pak marně uplynula 11. 8. 2015 (úterý).

[4] Usnesení městského soudu žalobce („stěžovatel“) napadá kasační stížností. Nejprve shrnuje průběh správního řízení. Uvádí, že zcela bezvýsledně vyčerpal prostředky, které správní řád poskytuje k ochraně proti průtahům. Lhůta stanovená v § 80 odst. 1 s. ř. s. stanovená pro podání žaloby pak marně uplynula v době, kdy bylo řízení přerušeno, přičemž teprve zpětně byla rozhodnutí o přerušení zrušena a tím bylo deklarováno, že obě přerušení řízení nebyla po právu, respektive, že řízení přerušena nebyla. V důsledku toho, že stěžovatel prostředky správního práva využil úspěšně (tj. odvolací orgán deklaroval, že přerušení řízení žalovaným bylo nezákonné), ztratil možnost domáhat se ochrany soudní. Domnívá se tedy, že ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. (ukládající povinnost vyčerpat prostředky, které dává správní řád k ochraně před nečinností, přičemž mezi tyto prostředky nepochybně patří i odvolání proti usnesení o přerušení řízení) a § 80 odst. 1 s. ř. s. jsou v rozporu.

[5] Stěžovatel cituje také z důvodové zprávy k soudnímu řádu správnímu s tím, že jednorocní propadná lhůta podle § 80 s. ř. s. je v rozporu s původním účelem právní úpravy (s účelem zbavit agendy ochrany před nečinností Ústavní soud a účelem řešit nejzávažnější případy nečinnosti, kdy nečinný orgán nereaguje ani na pokyn svého nadřízeného orgánu). Průtahy delší než 1 rok jsou podle stěžovatele ve správní praxi poměrně časté a vyloučení těchto případů ze soudní ochrany tak jednak ponechává poměrně velkou agendu nadále na Ústavním soudu a jednak vytváří nedůvodný rozdíl mezi těmi případy průtahů, které trvají kratší dobu než 1 rok, a těmi případy průtahů, které trvají déle. Navíc není jasné, jaký účel jednorocní lhůta má, zejména poté, co nabytí účinnosti správní řád z roku 2004, který umožňuje bránit se před nečinností a poskytuje tak pro nápad věcí u soudu určitý filtr.

[6] Stěžovatel se domnívá, že výklad § 80 odst. 1 a 2 s. ř. s., na němž je založeno napadené usnesení městského soudu, je v rozporu s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 36 Listiny základních práv a svobod garantujícím přístup k soudní ochraně. Nejvyšší správní soud by měl podle stěžovatele zvážit podání návrhu Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2

Ústavy na zrušení § 80 odst. 1 a 2 s. ř. s. pro rozpor s ústavním pořádkem. Závěrem stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že se domnívá, že není a nebyl nečinný, neboť koná nezbytné úkony, aby mohl ve věci stěžovatele rozhodnout, a že podaná žaloba byla podána opožděně. Pokud jde o výzvu stěžovatele předložit Ústavnímu soudu návrh na přezkum ústavnosti § 80 odst. 1 a 2 s. ř. s., má žalovaný zato, že jednoroční lhůta stanovená pro podání žaloby je dostatečně dlouhá. Podle názoru žalovaného je nezbytné omezit podání žaloby na ochranu proti nečinnosti lhůtou z důvodu zachování právní jistoty. Takovéto ustanovení pak není v rozporu s Listinou základních práv a svobod. Rozhodnutí Městského soudu v Praze považuje za zcela zákonné. Závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl pro její nedůvodnost.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Po konstatování splnění všech podmínek řízení a přípustnosti kasační stížnosti podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. Nejvyšší správní soud přistoupil k přezkoumávání napadeného usnesení krajského soudu, a to v rozsahu v kasační stížnosti uvedených námitek a v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Neshledal přitom, že by řízení před soudem bylo zatíženo vadami, k nimž by musel přihlédnout z moci úřední i bez návrhu účastníka řízení.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Předmětem sporu před Nejvyšším správním soudem nyní je, zda Městský soud v Praze správně posoudil otázku včasnosti, resp. opožděnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti.

[11] Předně je třeba uvést, že v souladu s § 79 odst. 1 s. ř. s. může žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podat ten, „kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu“. V dané věci tuto podmínku přípustnosti stěžovatel splnil, neboť jak vyžaduje judikatura, požádal o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (k tomu srov. rozsudek ze dne 18. 10. 2007, č. j. 7 Ans 1/2007 - 100, č. 1683/2008 Sb. NSS, podle něhož je před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu v řízení vedeném podle správního řádu třeba vždy nejprve vyčerpát procesní prostředek ochrany proti nečinnosti ve správním řízení, kterým je návrh nadřízenému správnímu orgánu dle § 80 odst. 3 správního řádu; uvedený právní názor ustálil rozsudek rozšířeného senátu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015 - 59, č. 3409/2016 Sb. NSS). Nejvyššímu správnímu soudu sice nebyl žalovaným dodán kompletní spisový materiál, a není mu tedy známé přesné datum podání této žádosti, avšak ze správního spisu je zřejmé, že dne 19. 11. 2014 Komise vydala opatření proti nečinnosti správního orgánu, jehož vydání muselo nutně předcházet i podání žádosti podle § 80 odst. 3 správního řádu stěžovatelem.

[12] Poté, co stěžovatel naplnil podmínku přípustnosti stanovenou v § 79 odst. 1 s. ř. s., bylo rovněž nutné, aby žalobu stihl podat ve lhůtě zakotvené v § 80 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze žalobu podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž

se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení zmeškání lhůty nelze prominout.

[13] Běh lhůty pro podání žaloby se tak primárně odvíjí od lhůty určené pro vydání rozhodnutí, pokud je taková lhůta stanovena. V případě žádosti stěžovatele o povolení k trvalému pobytu (žádost podle § 87h zákona o pobytu cizinců) lhůtu pro vydání rozhodnutí upravuje § 169 odst. 1 písm. e) posledně uvedeného zákona. Z tohoto ustanovení vyplývá, že pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, rozhodnutí se vydá ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení. Stěžovatel podal žádost o povolení k trvalému pobytu dne 10. 6. 2014, lhůta 60 dnů určená pro vydání rozhodnutí tak měla uplynout dne 11. 8. 2014. Posledním dnem lhůty pro podání správní žaloby by tak byl den 11. 8. 2015.

[14] V nyní projednávané věci je přitom rozhodující, zda v průběhu správního řízení o žádosti stěžovatele o vydání povolení k trvalému pobytu mohly některé úkony stavět, případně přerušit běh lhůty pro vydání rozhodnutí a tím odsunout počátek běhu lhůty pro podání správní žaloby. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nikoli. OAMP usnesením z 28. 11. 2014 sice řízení přerušil a podle § 65 správního řádu se v případě přerušení řízení lhůta pro vydání rozhodnutí staví, ale řízení bylo přerušeno až po marném uplynutí lhůty stanovené zákonem pro vydání rozhodnutí. K tomu, aby lhůta pro vydání rozhodnutí byla v době přerušení řízení stále zachována, je třeba, aby nedošlo před přerušením řízení k jejímu marnému uplynutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012 - 20, č. 2871/2013 Sb. NSS).

[15] Jak dále zaznělo v posledně zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu: *„Na běh pořádkové lhůty k vydání rozhodnutí podle § 71 správního řádu či podle zvláštního zákona [...], resp. na její skončení, je navázán počátek běhu procesní lhůty dle § 80 odst. 1 s. ř. s. pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, jejíž zmeškání, jak již bylo konstatováno, nelze prominout (§ 80 odst. 2 s. ř. s.). Počátek lhůty pro podání nečinnostní žaloby proto musí být pro účastníka správního řízení a potenciálního žalobce stanoven jednoznačně, tedy zejména tak, aby v situaci, kdy je nutno na základě dosavadního průběhu správního řízení dospět k závěru, že lhůta pro vydání rozhodnutí již uplynula, se mohl spolehnout na to, že nyní může během jednoho roku od uplynutí uvedené pořádkové lhůty - a za splnění ostatních procesních podmínek - skutečně podat nečinnostní žalobu. Výklad stěžovatelky by naopak mohl účastníkovi přivodit překvapivou situaci, kdy teprve následně, po přerušení správního řízení, k němuž by došlo již po uplynutí lhůty pro vydání správního rozhodnutí a tedy již za běhu lhůty pro podání nečinnostní žaloby, by došlo k jakémusi ‚obnovení‘ pořádkové lhůty, která by podle tohoto výkladu teprve začala běžet po skončení přerušení správního řízení, což by mohlo vést k závěru, že nečinnostní žaloba případně již řádně podaná před přerušením správního řízení, má být nyní hodnocena jako předčasná. Takový závěr je z hlediska právní jistoty účastníka správního řízení, jemuž má být poskytnuta soudní ochrana před nečinností správního orgánu, nepřijatelný. V dané situaci účastník řízení jistě může podat odvolání proti usnesení správního orgánu o přerušení řízení, jak učinili žalobci v předmětné věci, což ovšem nic nemění na tom, že lhůta pro podání nečinnostní žaloby již počala běžet uplynutím lhůty pro rozhodnutí správního orgánu a že prostředkem ve správním řízení, který je zásadně nutno vyčerpat před podáním nečinnostní žaloby a vůči němuž je soudní ochrana před nečinností správního orgánu subsidiární, je žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3*

poslední věty správního řádu (§ 79 s. ř. s. – k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2007, č. j. 7 Ans 1/2007 – 100, publikovaný pod č. 1683/2008 Sb. NSS), a nikoliv odvolání proti usnesení o přerušení správního řízení.“

[16] Lhůta stanovená v opatření Komise proti nečinnosti však nemůže být chápána tak, že by zakládala novou lhůtu pro vydání rozhodnutí správního orgánu či že by tuto lhůtu prodlužovala. Opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu bylo sice prostředkem, který bylo třeba bezvýsledně vyčerpat, aby žalobci svědčila aktivní legitimace k podání nečinnostní žaloby (§ 79 odst. 1 věty první s. ř. s.), avšak běh lhůty pro podání žaloby se stále i po vydání opatření proti nečinnosti, v němž byla správnímu orgánu prvního stupně stanovena lhůta pro vydání rozhodnutí, odvíjí od marného uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené zákonem.

[17] Jak zaznělo mj. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 9 Azs 344/2016 - 22, smyslem a účelem správních i soudních prostředků obrany proti nečinnosti totiž není to, aby správní orgán ve věci bezúčelně činil nějaké úkony, ale to, aby bylo dosaženo cíle správního řízení, tedy konečného rozhodnutí ve věci samé, případně vydání osvědčení. Obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2015, č. j. 9 Afs 279/2014 – 29, publ. pod č. 3199/2015 Sb. NSS, v němž soud uvedl, že „*Smyslem nečinnostní žaloby podle § 79 s. ř. s. je posoudit, zda správní orgán je nečinný, a pro tento případ mu nařídít vydání rozhodnutí či osvědčení. Soudní řízení pak končí vydáním rozsudku, jímž se správnímu orgánu nařizuje vydat rozhodnutí či osvědčení ve stanovené lhůtě. Smysl řízení je však dosažen až samotným faktickým vydáním rozhodnutí či osvědčení.*“ Jestliže je smyslem správních i soudních prostředků ochrany proti nečinnosti dosažení vydání rozhodnutí ve věci samé či osvědčení, a to z povahy věci v co nejbližší době, pak je třeba v tomto smyslu vyložit i podmínku vyčerpání prostředků ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. Ta při respektování principu subsidiarity umožňuje zajištění ochrany práv soudní mocí v případě, že správní orgány v tomto selhaly.

[18] Pokud by bylo umožněno přihlížet k přijímaným opatřením proti nečinnosti spočívajících ve stanovování či prodlužování lhůt nadřízeným správním orgánem [§ 80 odst. 4 písm. a) a d) správního řádu], aniž by však tato opatření reálně vedla žalovaného k vydání rozhodnutí ve věci samé či osvědčení v průběhu řízení před soudem, jak se také stalo i v této věci, a to opakovaně, pouze by se tím oddalovalo poskytnutí ochrany právu na vydání rozhodnutí či osvědčení. Takový výklad by pak ve výsledku byl v neprospěch samotného žalobce.

[19] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že prostředek nápravy proti nečinnosti (zde opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu) by byl bezvýsledně vyčerpán také za předpokladu, že by nadřízený orgán (Komise) žádosti účastníka nevyhověl, dále pokud by nerozhodl vůbec nebo by nerozhodl ve lhůtě stanovené zákonem, tedy dle § 71 odst. 1 správního řádu bez zbytečného odkladu, nejpozději však do 30 dnů od zahájení řízení (§ 71 odst. 3 správního řádu). K naplnění podmínky bezvýsledného vyčerpání se shodně vyjádřil i rozšířený senát - viz odst. 20 rozsudku ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015 – 59, č. 3409/2016 Sb. NSS, srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 9 Azs 344/2016-22.

[20] V jednoroční lhůtě stanovené pro podání žaloby proti nečinnosti tedy bylo třeba nejen podat nečinnostní žalobu, ale též bezvýsledně vyčerpat prostředky k ochraně proti

nečinnosti správního orgánu (§ 79 odst. 1 první část věty první s. ř. s.). Podání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu však nestaví ani nepřerušuje běh lhůty pro podání nečinnostní žaloby. Opačný výklad by zcela popíral úmysl zákonodárce omezit z časového hlediska, v zájmu zachování právní jistoty, soudní přezkum nečinnosti správních orgánů určitou lhůtou (srov. odst. 22 rozsudku Nejvyššího správního soudu z 18. 1. 2017, č. j. 8 As 88/2016 – 32).

[21] Za prostředkem určený k obraně proti nečinnosti v rámci správního řízení naopak nelze považovat odvolání proti usnesení o přerušení řízení, jak tvrdí stěžovatel (viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Ans 4/2012 – 20).

[22] V nyní projednávané věci tak stěžovatel sice podal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, čímž naplnil podmínku vyčerpání prostředku obrany proti nečinnosti v řízení před správním orgánem, avšak žalobu podal opožděně, neboť ta byla podána až 1. 8. 2016, zatímco lhůta pro podání žaloby marně uplynula 11. 8. 2015.

[23] Stěžovatel sice tvrdí, že žalobu proti nečinnosti nemohl ve stanovené době, tj. do 11. 8. 2015 podat, neboť správní řízení bylo v té době přerušeno, byť následně bylo usnesení o přerušení řízení zrušeno, a dovozuje z této situace rozpor mezi § 79 odst. 1 s. ř. s. a § 80 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud zde však takovýto rozpor nespatřuje. Má naopak za to, že stěžovateli skutečnost, že správní řízení o jeho žádosti bylo přerušeno, nijak nebránila obrátit se na soud se žalobou proti nečinnosti. Jak vyplývá z již výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Ans 4/2012 – 20, pokud je správní řízení přerušeno až po té, kdy lhůta pro vydání rozhodnutí správního orgánu již uplynula, nemá toto následné přerušování za následek obnovení lhůty pro rozhodnutí správního orgánu, a tudíž ani nijak neovlivňuje běh lhůty pro podání nečinnostní žaloby. Rozšířený senát ve svém usnesení ze dne 14. 1. 2014, č. j. 7 Ans 10/2012 – 46, č. 3013/2014 Sb. NSS, navíc dovodil, že skutečnost, že je správní řízení přerušeno, nemůže vést k odepření přístupu k soudu, jehož úkolem je, aby samostatně a nezávisle přezkoumal, *„zda k přerušení řízení došlo věcně důvodně a po rozumu zákona (a správní orgán tedy nečinný není), anebo zda přerušení řízení je nedůvodné nebo účelové a správní orgán je užil jen jako jakýsi procesní paraván, který má zastříti porušování povinnosti „vyřizovat věci bez zbytečných průtahů“ (§ 6 odst. 1 spr. ř.)“*.

[24] Jak zaznělo výše, lhůta pro vydání rozhodnutí o žádosti stěžovatele marně uplynula 11. 8. 2014 a uplynou-li marně lhůty stanovené zákonem pro vydání rozhodnutí, je správní orgán již bez dalšího nečinný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 – 41, č. 2785/2013 Sb. NSS). I podmínka pro podání nečinnostní žaloby uvedená v § 79 odst. 1 s. ř. s. byla splněna, neboť stěžovatel bezvýsledně vyčerpal prostředky obrany proti nečinnosti, které nabízí správní řízení v podobě žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti. I kdyby stěžovatel vyčkával, zda správní orgán zjedná nápravu a vydá tedy rozhodnutí ve lhůtě třiceti dnů, které mu za tím účelem stanovila Komise ve svém prvním opatření proti nečinnosti, po marném uplynutí této lhůty měl stěžovatel ještě více než půl roku na to, aby se obrátil na správní soud se žalobou proti nečinnosti, neboť lhůta pro žalobu na ochranu proti nečinnosti uplynula teprve až 11. 8. 2015.

[25] Závěrem musí Nejvyšší správní soud odmítnout rovněž návrh stěžovatele, aby se Nejvyšší správní soud obrátil na Ústavní soud podáním podle čl. 95 odst. 2 Ústavy na

zrušení § 80 odst. 1 a 2 s. ř. s. pro rozpor s ústavním pořádkem, neboť jednoroční lhůta stanovená pro podání žaloby proti nečinnosti se stěžovateli jeví jako příliš krátká. Nejvyšší správní soud naopak považuje jednoroční lhůtu stanovenou k podání žaloby proti nečinnosti za dostatečně dlouhou dobu na to, aby případný žalobce zaznamenal, že je správní orgán v nečinnosti, a za předpokladu, že má správní orgán vydat rozhodnutí, že rozhodnutí v zákonné lhůtě, která je zpravidla stanovena v řádu několika desítek dnů, nevydal. Nejvyšší správní soud ostatně již vyvrátil stěžovatelům argument, že stěžovateli podání žaloby znemožňoval fakt, že správní řízení bylo po jistou dobu, kdy běžela lhůta pro podání žaloby, přerušeno. Žádné další konkrétní argumenty, proč by jednoroční lhůta pro podání žaloby mohla být nedostatečná, stěžovatel neuvádí.

III. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[26] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze o opožděnosti žaloby a nepřisvědčil tak kasačním námitkám stěžovatele ani nedospěl k závěru, že by řízení před krajským soudem trpělo vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti i bez návrhu účastníka řízení. Stejně tak neshledal důvod pro podání návrhu Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy. Z výše uvedených důvodů proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

[27] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2017

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu